

— Priviți câtă eleganță, ce frumusețe!
— Despre noi vorbesc, dragă!

urzica

Desen de D. NEGREA

Strîmbă lemne

— COMEDIE ÎNTR-UN ACT „FURNIRUIT“ ȘI UN „COMENTATOR“ INFORMAT —

Aciunea se petrece într-un birou al conducerii, la I.R.E.C., adică la «Întreprinderea regională de electricitate — Cluj»

VOCEA I: (intrînd după o scurtă bătaie în ușă, fără să mai aștepte încuviințarea dinăuntru) Să trăești, șefule!...

VOCEA II: (superioară, precum și este) Intră! (continuă să scrie, la ce scria)

VOCEA I: (nedumerită) Unde să intru?

VOCEA II: (același joc) În materie!

VOCEA I: (mîndră) S-a făcut, șefule!

VOCEA II: (idem) Ce?

VOCEA I: (plină de ea) Aranjamentul!

VOCEA II: (ridică ochii pe cel intrat și ochelarii pe frunte) Adică?

VOCEA I: Cu mobilierul! (se așază, nepoftit, pe fotoliul din fața biroului)

VOCEA II: (șefește) Șezi!

VOCEA I: Mersi!... (aprinde o țigară) Gata!... L-am tractorit!

VOCEA II: Ce-ai făcut?

VOCEA I: L-am dat pe brazdă și toată lumea e încintată.

VOCEA II: Atunci cîntă s-aud și eu...

VOCEA I: (birocratic) Am căzut de acord cu «Întreprinderea raională de industrie «Steaua Roșie» din Zalău să ne repare tot ce-avem nevoie. Adică: (statistic) Trei dulapuri, cu furnir nou de fag.

VOCEA II: Este...

VOCEA I: «Paișpe» mese birou, dintre care — patru — cu furnir de nuc.

VOCEA II: Este...

VOCEA I: Și douăzeci de scaune, tapisate.

VOCEA II: Este.

VOCEA I: Reparațiile vor fi executate cu materialul clientului. Adică, al nostru.

VOCEA II: Da' de unde avem, noi, material? Furnir de nuc și de fag?

VOCEA I: (scoate, pe nas, două trîmbe de fum, și, pe gură, un covrig de «mocinici») Păi, aici e toată șmecheria!... (ca și cum ar spune că a cîștigat un Trabant, la Loto, cu un bilet găsit pe jos) Din «materialul recuperat», șefule! Te-ai prins?

VOCEA II: Nu! Că, noi, n-avem de unde să recuperăm, nici nuc, nici fag...

VOCEA I: Dar ce, n-avem brad?

VOCEA II: Ce brad? În curte avem liliac. Și n-o să ne facă, ăia, furnir de nuc, din liliac!

VOCEA I: (aici e lovitura de teatru) Da, dar noi dăm douăzeci și doi de stîlpi de telegraf, lungi de cîte 10, 11 și 12 metri, material rășinos...

VOCEA II: Și ei ne transformă, bradul, în nuc?

VOCEA I: Exact.

VOCEA II: Bine, dar, — stîlpii noștri de telegraf nu sînt «material recuperabil». Sînt nou-nouți.

VOCEA I: Tocmai de-ăia și mobila pe care ne-o vor executa, nu va fi mobila noastră reparată, ci alta, complet nouă. Am adus și contractul să-l semnez și să se apuce imediat «băieții» de lucru.

COMENTATORUL

Și «băieții» s-au apucat de lucru și contra a 22 stîlpi, noi, de brad s-au furnizat 3 dulapuri de fag, 14 mese de nuc și 20 de scaune tapisate, toate noi, lustruite și predate în termen.

De «reparație», nici vorbă, din partea «Stelei Roșii» din Zalău și de «material recuperabil» — nici pomeneală, din partea IREC-ului din Cluj.

Directorul IREC-ului, inginerul I. Gavrilă, afirmă (și s-ar putea să aibă, omul, perfectă dreptate) că — d-sa — n-a știut că e vorba de confecționarea unor mobile noi. Ba, din contra, a fost informat, exact, că «Steaua Roșie» din Zalău, n-a executat decît reparația mobilierului vechi.

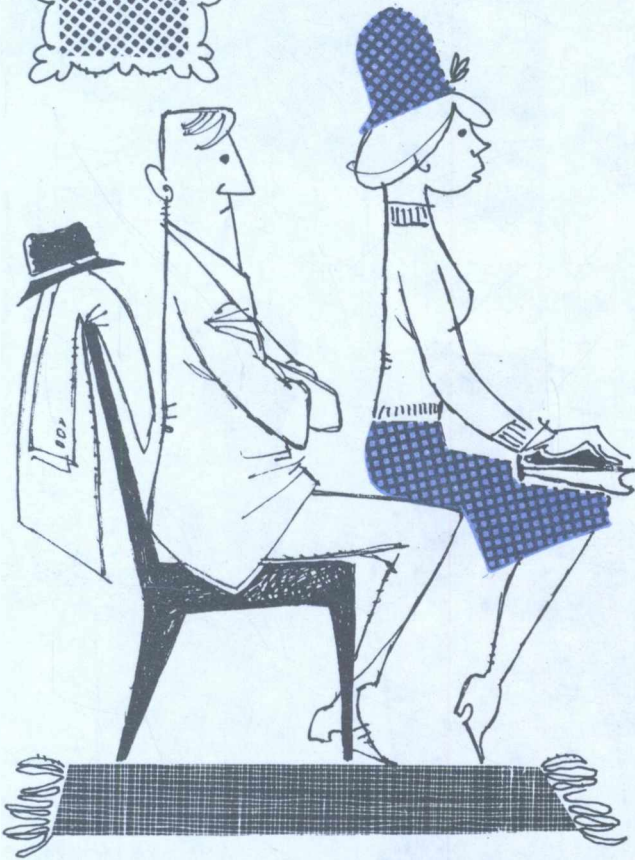
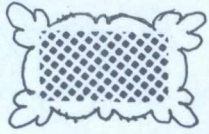
Contabilul-șef al aceleiași întreprinderi, Gamenczi I., susține (și s-ar putea să aibă, omul, perfectă dreptate) că — din facturile emise, între cele două întreprinderi — nu i s-a părut nimic «suspect».

Dar — oricît și oricum de artistic am căuta să aranjăm, în scenă, mobilierul problemei și să tapisăm, abil, explicațiile, cu argumente contabile, un lucru este și rămîne, incontestabil și anume:

Că «Steaua Roșie» din Zalău a «făcut» din brad, nuc încrucișat cu fag și că «IREC» din Cluj, a «transformat» stîlpi de telegraf, «recuperabili» în mobilă nouă, ambele întreprinderi, rivalizînd pentru aceste transformări și scamatorii cu cel mai reputat artist profesionist, care ar putea să cadă pe gînduri.

Și s-ar putea, ca — omul — să aibă mai mult decît perfectă dreptate!

Unele cinematografe vînd de două ori același loc

Exerciții înainte de plecare la cinema.

Desen de EUGEN TARU

CRONICĂ RIMATĂ

Despre Plictis

de ȘTEFAN TITA

Se plimbă plictisul în lume
Sub zeci de chipuri și de nume!
Cînd nu te-aștepți el îți apare
Sub camuflajul de rigoare,
Ce-ascunde-un suflet de cenușe...
De-aceea, cînd îl simți la ușă
Ferește-te, că-i «Vae victis»,
Dacă te lași învins de plictis!

Îl întilnești și-n bloc la tine
Dacă îi spui: «Noroc vecine!»
Nu îți răspunde, nu suride,
Ci te măsoară ca un gîde.
Iar dacă-i amintești de plata,
Gumoiului și apei, gata,
Declară fără ascunzișuri:
— Plictisitoare mărunțișuri...

La un ghișeu te mină graba
Ca să-ți rezolvi mai iute treaba
Dar în zadar îți ceri dosarul,
Cînd plictisul e arhivarul...
Tu îi vorbești, el nu te-ascultă
Și lumea se adună multă
Iar cînd, în fine, se decide
E ora patru și se-nchide...

El poate-avea și chip de fată
Cînd vrei să-ți cumperi o cravată
Și intri într-o prăvălie
Iar vînzătoarea stă și scrie.
O rogi frumos, ea nu te vede,
Cînd te-a zărit, te și repede:
— Tovarășe, vorbește-odată!
Ce număr cauți la cravată?

Îl vezi pe scenă cîte-odată
În cîte-o piesă «rafinată».
E publicat și prin reviste
În încălceli de vorbe, triste,
Ce amintesc, pe dată, toate,
Ce-a spus Voltaire avînd-dreptate
Minore genuri literare
Sînt doar cele plictisitoare...

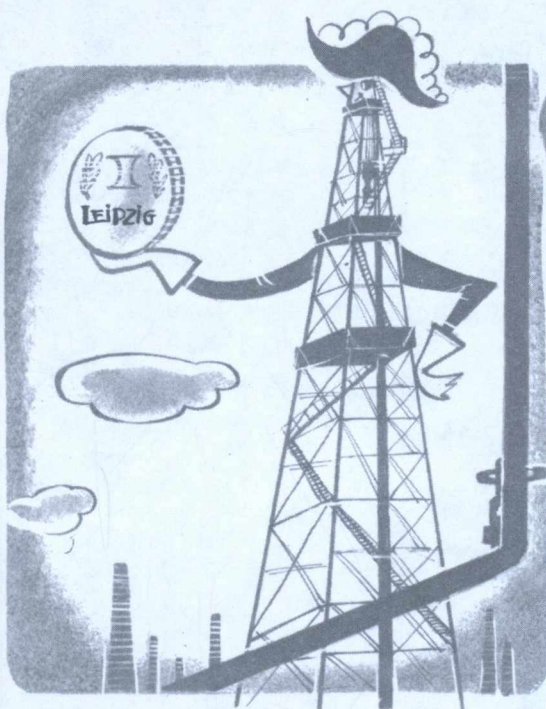

Succese românești peste hotare

Mediul de regie la Cannes pentru filmul «Creația spinzuraților» — realizat de Liviu Drăgan.

Ambasadorul tehnicii românești — instalația de foraj 3 D.H. pentru adâncimi foarte mari — a primit medalia de aur la Tîrgul internațional de la Leipzig.

Echipa Rapid București din nou campioană europeană la volei (Grigorovici, Nicolau Drăgan).

Văzute de NEAGU RĂDULESCU

— Sfinte Sisoe, copilul acesta ne-a lăsat repetenți!

Desen de A. LUCACI

MIRCEA PAVELESCU

Condica de Sugestii

Bardul care scrie-anost
Și mortifică hîrtia
Printr-un text confuz și prost,
Să-și învețe poezia
Și s-o spună pe de rost.

Cine face versuri șchioape
Generînd cadențe sui
Să alerge prin hîrtoape
Cu pantofi cu tocuri cui
Urmărit îndeaproape.

Cel cu critica flecără
Și discernămint infim
Să nu poată să apară
Decît numai, bunăoară,
În jurnalul său... intim.

Cine este ispitit
Să compună versuri care
Au cuvinte la-nîmplare,
Să citească «Heraclid»
De cinci ori, cu voce tare.

Cel ce vrea morțiș să scrie
Într-un stil care se poartă
Trebuie întii să știe
Cum să facă (pe hîrtie)
Nu din artă, meserie,
Ci din meserie, artă.

Dacă nu, s-o lase moartă.

— Vă recomand pe soția mea! Am hotărât să nu mai iau nici o decizie fără dînsa!...

ÎNSEMNĂRI PE O MARGE

de Valentin

În timpul discuției, unul mă tot ciocănea peste omoplat; neștiind de ce o face, l-am asigurat că-i din os veritabil.

— Mi s-a părut o clipă că e material lemnos — se scuză stînjinit — voiam să văd dacă-i destul de uscat.

Așa am aflat că luca de mulți ani în domeniul valorificării superioare a lemnului și căpătase ceea ce se numește o deformare profesională.

***

Mi-a plăcut avizul din ștrandul unui oraș moldovean: «Încărcați într-o barcă de patru persoane, șapte, și veți afla numaidecît cine știe să înoate și cine nu».

Cred că e mai eficient decît «se interzice cu desăvîrșire tuturor celor care...»

***

Stăm în fotolii, bem cafea și vorbim despre multe. Băiețașul gazdei trage de fața de masă, făcîndu-ne cunoscut că vor cădea tacimurile! Sintem însă totdeauna neincrezători față de afirmațiile

copiilor, așa că nu se ia nici o măsură și catastrofa se produce.

— Dă-i una — zice tatăl mamei — să nu te uite toată viața.

Și mie, explicativ:

— Eu nu bat copilul niciodată, ca să nu mă dușmănească atunci cînd va fi mare.

***

Meticulozitatea colegului meu C. e un fenomen ieșit din comun: își bate blacheuri la papucii de casă, își pune minecuțe negre la pijama și poartă totdeauna cu sine opt creioane bine ascuțite, nu cumva să rămînă în pană. În ședință stenografiază aproape tot ce spun vorbitorii, iar la sfîrșit pleacă ultimul — după ce a aruncat discret caietul în coș.

***

O observație pătrunzătoare a lui Mark Twain: «Educația este totul. Piersicul a fost cîndva un migdal amar; conopida e o simplă varză cu studii superioare».

Sînt însă și cazuri disperate: lămia, de pildă, va rămîne totdeauna fata bătrînă a portocalului.

***

— Mă odihnesc pe minutarul tău pînă la unu și cinci — spuse musca pendulei.

— Ascultă sfatul cuiva care-ți vrea binele: pleacă înainte de ora unu.

Musca o acuză de egoism.

Dar la unu, pendula bătuse ora cu atîta forță încît musca își pierdu cunoștința, surzi și rămase infirmă pentru tot restul vieții.

***

L., foarte gras și greoi, și-a cumpărat o mașină mititică din care iese cu dificultatea unei ghiulele de tuci dintr-un tub de cauciuc. Într-o noapte, după un chef năpraznic, a introdus-o cu viteză în zidul unei clădiri istorice. N-a pățit mare lucru; au fost însă nevoiți să-l interneze în spitalul de urgență cu tot cu mașină, din cauză că nu putea fi scos din ea.

***

Dacă s-ar face un concurs de distrați, prietenul meu R. și-ar adjudeca negreșit o diplomă de

merit. Preocupat de începutul de gripă care-l bintuia de două zile și-a pus termometrul în gură și picioarele în sobă, ceea ce i-a dat o temperatură neașteptată, făcîndu-l să înghită o cantitate de mercur cu totul binefăcătoare. Bineînțeles că s-a speriat grozav și în panică, a aruncat pe foc ceasul-brățară pe care-l ținea în palmă.

A doua zi mi-a comunicat vesel că e pe deplin vindecat.

***

Moment umoristic inedit. Alaltăieri am văzut o nuntă la restaurantul dietetic; mi s-a spus că din dragostea miresei pentru socri — care țin amîndoi regim alimentar.

***

Taifas. Președintele sfatului rațional e deputatul nostru. Stam de vorbă cu el, mai mulți cetățeni și prieteni, pe o bancă din curtea domniei sale și mîncam mere.

— Cine te-a mai nemulțumit? — mă întreabă. Peste ce acrituri de oameni ai mai dat?

Perspectivă

Vestitul turn din Pisa
— pornind de la premisa
că singur el stă drept —
își spune:

«Mă aștept...
(și mă muncește gândul
de secole de-a rîndul)
la trista nostimădă
să văd căzînd grămădă
acest oraș — scâlîmb,
descumpănit și strîmb...

din virful văii pînă jos pe dîmb!

Nici azi n-am dezlegat misterul
cum nu se surpă baptisterul?

și încă mai mă-ntreb — ca omul! —
cum stă-ntr-un peș, de veacuri, domul?

cum stă clopotnița bătrînă
plecată veșnic într-o rină?

sau pe bazilica străveche,
cupola trasă pe-o ureche?

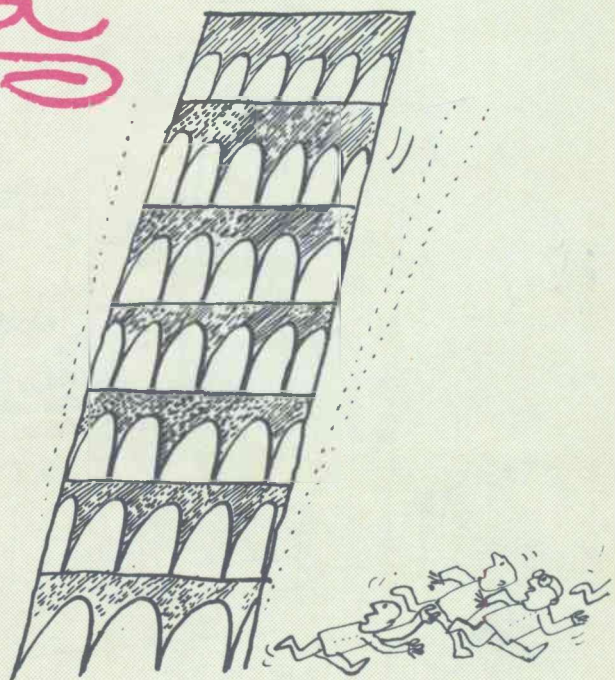
O, ce priveliște crispanță!
Piețele sînt toate-n pantă,

palatele în cele patru
zări, așezate-n amfiteatru;

chiar cele mai moderne blocuri
stau — ori pe virfuri, ori pe tocuri..

Dar într-o bună zi (mă jur pe
ce am mai sfînt) or să se surpe
și-n horbota de ulicioare
rămîn eu singur în picioare!»

*
Nu este el unicul timp
care se vrea deștept,
crezînd că-i chip să stee strîmb
și să judece drept!

LINE DE ZIAR

S I V E S T R U

— Nu m-a nemulțumit nimeni,
sînt foarte cumsecade toți.

— Unde-i, bre, minunea asta
colectivă?

— La 'spațiul locativ'.

— Așa...

— Zău. Sînt patru oameni la
tu ghișee. Ghișeele — unul
îngă altul. Nu tu alergătură, nu
tu burzuluială...

— Da' ce-ai căutat acolo?

— O adeverință. Știți cum se
obține o adeverință? Foarte simplu
ca tehnică. Îți pui chipul în ramă
a ghișeului unu «Informații». Tova-

ășul Stoian. Un om zîmbitor,
foarte amabil. «Faci cerere» —
zice tovarășul Stoian. Și-ți și arată
cum. Te și îndrumă numai decît
pe ghișeul doi. Te înființezi la

ghișeul doi. «Registratura». Tova-

ășă Trandafirescu, «Bună ziua».
Bună să-ți fie inima — face,
vătrînește și binevoitor, registra-

oarea. Ai o hirtie? Dă-o-ncoace
— o numerotez». Și gata. Cu hirtia
tampilată te îndrepti spre ghișeul
rei. Tovarășă Baizama. O femeie
dondă. Foarte îndatoritoare, foarte
exactă. Ea referă asupra felului
um te afli în scripte și condici.

Și-ți face un semn arătător spre
ghișeul patru. La inspectorul de
teren. Tovarășul Cepoiu. Un om
foarte serios și atent cu petițio-

narii. Ordonat, politicoș, afabil.
Duce hirtia la semnat, la șef, și-ți
dă în schimb adeverința rivnită.

— Și?
— Cum și?
— Asta-i tot?
— Tot.

Președintele își freacă bărbia
tepoasă și se uită la mine dintr-o
parte.

— Păi dacă toți sînt atîta de ama-

bili și afabili, conștiințioși și poli-

ticoși, dacă ai trecut atît de frumos
pe la cele patru ghișee, de ce ești
posomorît?

— Fiindcă toată trecerea asta a
durat doi ani.

Ceilalți zîmbesc, dar președin-

tele nu.

— Ia dă adeverința!
I-o arăt.

— Las-o la mine — zice. Și
oftează.

Mîncăm tăcuți mere.
...Miine n-aș vrea să fiu în
spatele vreunuia din cele patru
ghișee!

Unele produse noi care apar în magazine nu
mai seamănă cu prototipurile din expoziții.

— Și unde aș putea găsi pantofi frumoși ca ăștia?
— La viitoarea expoziție!!!

Uzina «23 August» din București a amânat nejustificat termenele de livrare a unor agregate contractate cu Fabrica de produse refractare din Alba Iulia.

Desen de GH. CHIRIAC

— Nene, îmi dai puțin «termen contractual» să-mi fac o praștie?!
— De ce tocmai «termen contractual»?
— Am auzit că se întinde bine...

Demonstra cîndva pisica
Teoria dumisale:
Că-i scornită din nimica
Vrajba dintre animale.

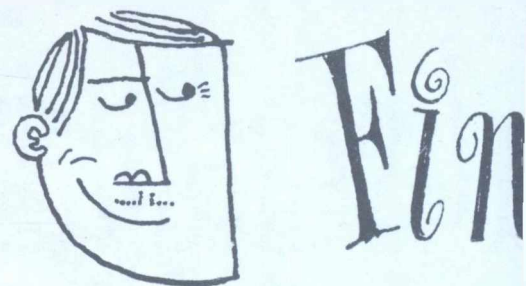
«Ce folos atîta ură
(Na!, citează din scriptură)
Cînd își cată — cum să spui —
Fiecare-n ciorba lui».

Și subtil analizează:
«La ce bun duel și săbii:
Vrabia mălai visează...»

Nota autorului:

Dar pisica numai vrăbii.

RADU A. RADULIAN
Tg. Ocna

Conform unei formule extrem de simple
(cV23787512 × a d — α × 20

—calculul pro-
137498 — 16 + β + 2γ(a — d)
babilităților dovedește că atunci cînd doi
oameni poartă același nume de familie
există o alternativă clară: ori sînt rude,
ori nu sînt. Formula se modifică conside-
rabil (vezi Heinz-Wilhelm — Johann-Maria
von Sehraltwitz: «Asupra variațiilor de pro-
babilități în condiții improbabile», (Düssel-
dorf, 1612, pag. 2004—3219), atunci cînd
coincid nu numai numele de familie, ci și
prenumele. După autorul sus citat, șansele
ca respectivii să fie rude cresc enorm în
acest caz. E drept că alți autori (nu mai
țin minte care) susțin exact contrariul, dar
de fapt toate acestea n-au nici o importanță
pentru cele ce urmează.

Cînd Petrică Dumitrăchescu a intrat ca
referent în serviciul condus de mine, gîndul
mi s-a îndreptat spontan spre direcția gene-
rală de care depinde unitatea noastră. În
direcția direcției generale (ca să zic așa)
mi se mai îndreptase gîndul și cu alte pri-
lejuri, mai ales în preajma ședințelor de
analiză a muncii. De data aceasta motivul
era altul. Pe directorul general îl cheamă
Petre Dumitrăchescu. Pe Petrică Dumitră-
chescu îl cheamă... adică bănuieți și dv.
cum îl cheamă. Întrebarea se pune în mod
logic: simplă întîmplare, sau...? Dacă este
simplă întîmplare — e una, dacă e sau...
e cu totul altceva.

Sînt un om căruia nu-i plac misterele
decît atunci cînd le rezolvă comisarul
Maigret. Așa că într-o zi l-am luat deoparte
pe Petrică și l-am întrebat discret:

— Spune-mi, te rog, între dumneata și
tovarășul director general...?

El m-a privit cu un aer surprins, de
care n-am fost în stare să-mi dau seama
dacă e și sincer:

— Care director general?
— Tovarășul director general al direcției
noastre generale, am răspuns eu, sacrificînd
de dragul preciziei, elementara recomandare
stilistică de a evita repetițiile inutile.

— Și ce anume să fie?
«Joacă tare, tipul!» mi-am spus eu. Și
am continuat pe un ton care sper că era
indiferent.

— Doctore, mă doare stomacul de înnebunesc...

— Ei lasă, nu dispera, o să te faci bine. Fii tare!

Unchi și nepotul

de NICOLAE MINEI

— Nimic... mă gindeam așa... El — Dumitrăchescu, dumneata — Dumitrăchescu, el — Petre, dumneata — Petrică... curioasă coincidență!

I-au strălucit ochii:

— A, de Petre Dumitrăchescu vorbeai!... și-i nici o coincidență. (Și coborînd glasul, adăugând:) Te rog însă să nu mai spui nănu: mi-e unchi.

— Unchi?

— Unchi! Fratele tatei... Și naș pe de-a-ora. A ținut morțiș să mă cheme Petre, și pe el... Dar încă o dată, te implor: îmi un cuvînt nimănu!

— Îmi pare rău!

Și-mi părea într-adevăr rău. Că nu aflam mai devreme. Să-l ai în subordine pe nepotul și finul directorului general e o distincție delicată, care trebuie tratată cu atenție.

Am ținut de cuvînt și n-am mai spus nimănu, în afară de Matei, Valeriu, Georgică, Iorgu și Iorgu. Față de ei nu puteam să ascund secret: lucrează tot în serviciul meu și, de-aia e adevărat dictonul că un om avertizat e cit doi, înseamnă că dintr-o singură gură itură mi-am dublat personalul.

Mărturisesc că reacția lor m-a dezamăgit. — Să-i fie de bine! a spus Iorgu. O fi nepot și fin, dar lucrează prost.

Ceialți au fost de acord cu dînsul. Le-a spus că mină, nu-s decît colegi cu Petrică. — Eu, ca șef... altă situație.

Peste vreo două zile Petrică m-a întrebat de un zîmbet dulce:

— E vreo speranță la primă pentru mine pentru anul ăsta?

— Poate că Iorgu sau Valeriu sau Matei, în locul meu, i-ar fi răspuns: «Primă? Nici nu îți-ai meritat-o!» Da, probabil că i-ar fi răspuns. Există și oameni care merg cu motocicletă pe «zidul morții». — Mi place o viață mai tihnită.

— Sînt șanse, i-am răspuns eu, zîmbindu-i de dulce.

— Nu de altceva, a continuat Petrică, peste o lună e ziua lui unchiu-meu. — Aș vrea să-i fac un cadou frumos și să-i spun: «Asta e din prima pe care mi-a oferit-o tovarășul șef de secție».

Mărturisesc că tovarășul șef de secție a fost destul de satisfăcut de această perspectivă. Iată de ce, în luna care a urmat pînă la ziua lui Petre Dumitrăchescu-senior, Petre Dumitrăchescu-junior a obținut de la mine:

1) să plece de cinci ori cu cite două ceasuri înainte de încheierea programului, pentru a da o mină de ajutor mătușă-si la țirgueli;

2) să lipsească trei zile, pentru a evita unchiului său o deplasare la Sighetul Marmației, de unde avea de adus un vinișor clasa una;

3) să amîne cu un trimestru predarea unei lucrări, din cauza tensiunii nervoase provocate de pregătirile pentru sărbătorirea aniversării respective;

4) să i se acorde, în afară de primă, un împrumut de cinci sute de lei, pentru a face un cadou mai ca lumea.

În ziua fatidică, Petrică nu s-a prezentat — evident — la birou. În schimb și-a făcut apariția directorul general, într-un fel de inspecție inopinată. În secția mea, primul lucru pe care l-a cerut a fost lucrarea lui Petrică. I-am explicat că am amînat-o, date fiind împrejurările.

— Ce împrejurări? a întrebat el.

Am preferat să nu-i răspund direct:

— Știți, tovarășe Dumitrăchescu, Dumitrăchescu a avut...

— Nu te emoționa! mi-a spus el blind. Ai început să te bilbii.

— Nu mă bilbii, tovarășe Dumitrăchescu. Dumitrăchescu a avut...

— Vezi că te bilbii? Iar mi-ai spus de două ori pe nume.

— Nu, vorbeam de Petrică.

— Care Petrică?

— Nepotul dv. Adică nu numai nepot... Un băiat foarte fin, finul dv. La mulți ani!

Directorul general s-a uitat la mine cu o privire în care citeam o milă imensă:

— Poate că ești puțin surmenat. Ai avut concediu? Care nepot? Ce fin? Și de ce la mulți ani?

...Inutil să continui. Sînt o victimă a calculului probabilităților. A fost o simplă întâmplare. Dar putea să fie sau...

TUDOR MUȘATESCU

Din „Dicționarul limbii române”

Var — Rujul caselor de țară.

Val — Cînd marea își încrețește fruntea.

Vals — Piruetele trecutului peste contemporan.

Vară — Primăvară întoarsă din voiaj de nuntă.

Vacanță — Zilele de vîrf ale școlarilor.

Vată — Paltonul urechilor.

Vapor — Ambarcațiune cu coșuri pe față.

Vanilie — Usturoi de import.

Vale — Deal de-a-ndaratele.

Vacă — Animatoarea cafelelor cu lapte.

Vag — Ceva precis că nu este așa.

Vis — Viață de rezervă...

Vacarm — Tăcere în care toată lumea are de spus ceva.

Veveșă — Coadă care sparge alune în dinți.

Vaccin — Dușman cu el însuși.

Vin — Plînsul viilor culese.

Ghid care te conduce pe cărări întortocheate.

Lăcătuș de limbi.

Viață — Reportaj între două eternități.

Viitor — Furnizor de «tempi passati».

Vînt — Aer luat la goană.

Viscol — Iarnă auto-spulberată de pe fața pămîntului.

Vioară — Una care te atinge la coarda simțitoare.

Virtelniță — O învîrtită ordinară.

Visc — Parazitul petrecerilor de revelion.

Vorbă — Cuvînt ieșit pe teren.

Vorbe — Cuvinte cu mîinile în șolduri.

Vanitate — Ambiție împănată cu trufie și cu fumuri lansate de-asupra.

Vatră — Cuptor în jurul căruia omenirea și-a rumenit istoria.

Văcar — Supărat pe sat din oficiu.

Vărgat — Una mie, una ție.

Varză — Cea mai înfioată dintre legumele cu fustă.

Vătrai — Persoană care se joacă cu focul.

Vecin — Persoană cu care ori te certă ca să te ai bine, ori nu te certă, ca să te ai rău.

Vedere — Împrejurare în care pretendentul la căsătorie nu vede niciodată ce îl așteaptă.

Venal — Unul care dă totul ca să ia restul.

Venin — Substanță toxică secretată de unii ca să se auto-otrăvească.

Ventuză — Pahar care se bea cu spinarea.

Verighetă — Prima za din lanțul celor care îi vor urma.

Desene de M STĂNESCU

— Ei, cum te mai simți? Văd că temperatură n-ai...

— N-am, că mi-a luat-o sora...

Unui fotbalist

Oamenii de mine zic
Că în meciul amical
N-am putut să fac nimic
În afară de... scandal.

Unui ospătar

Pentru ospătarul meu
Cînd s-a terminat agapa,
Am lăsat în plus un leu
Să-i plătesc — simbolic — apa!

VASILE HUȚU
com. Bărăganul
reg. București

Unei răutăcioase

Între tine și albină
Antiteza e deplină
Nefiind asemănare.
(Nu știu dacă mă pricepi)
Ea, dacă te-nțeapă, moare
Iar tu mori dacă nu-nțepi.

RIȚĂ GHEORGHE-COJOCARU
Timișoara

Birocratul face un cadou iubitei sale

I-a oferit din modestie
Vreo zece flori; dar de... hirtie.

NICOLAE C. MARIN
Tr. Severin

Unui bas, student mediocru

Nu mi se pare curios
Că basul, ia note de jos.

Unui alcoolic

Am citit și-am dat crezare
Întimplării dumnealui.
Fu ucis fără cruțare
De «puterea ursului».

IORDAN AUREL

O pereche «ideală»

El frumos cu limuzină
Iar ea bate la... mașină!

Unui croitor șperțar

El predă la timp și iute
Hainele bine cu... sute.

I. N.

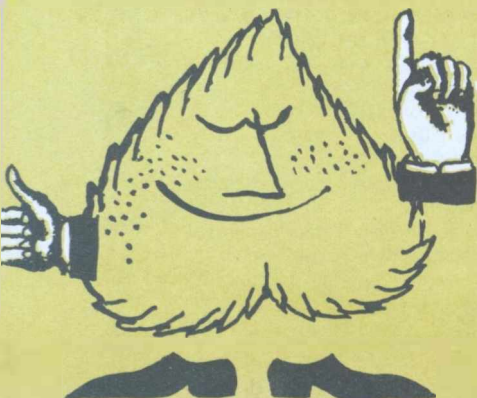
Unui atacant care dă dovadă de
ineficacitate la meciurile oficiale

Cu portarul el, se pare,
Este foarte indulgent
Fiindcă a înscris... și are
Goluri la... antrenament.

POPESCU A. IOAN
Govora — Băi

Unui poet lipsit de imaginație

Pentru că întruna scrie
Dovedește clar, concret,
C-are totuși fantezie:
Se închipuie poet.

Unui vânzător dovedit că-și însu-
șise din bunurile magazinului

Avînd niște stofe bune
Le-a sustras deplin convins
C-o să-l prindă de minune.
Și într-adevăr... l-a «prins»!

Unui student cu multe absențe

La curs venea, dar înrăit
Nici mort nu sta mai mult de-un
ceas

Doar la examen a venit
Și... a rămas!

Unora veșnic în conflict

Pentru ce se ceartă-ntruna? !
Foarte simplu, dacă vrei:
Neputînd ca să se-«nghiță»
Se «mănîncă» între ei.

NEGREA GHEORGHE
— student —

Unui elev care practică fotbalul
în dauna învățaturii

«Fotbal! Da! Și-o săptămîină,
fie soare, fie ploi.
La chimie și română
rezultatul: 2 la 2!»

IONEL PROTOPODESCU
com. Bolintinul din Vale,
reg. București

Unui traducător

Logodindu-se cu-o fată,
Ea-l luă mai pe departe:
— Vrei să-mi juri că niciodată
N-ai să mă confunzi cu-o... carte?

N. CULCE

Unui pacient care a fugit din
spital

Unii nu-și ucid năravul
Nici cînd îi pîndește coasa.
(Este vorba de bolnavul
Care-o ia la... sănătoasa!)

I. OLTEANU
Craiova

Metamorfoză

La vîrsta copilăriei
Avea simțul datoriei,
De cînd a ajuns major,
Simțul nu-i. E doar dator.

ȘTEFAN BALACI
com. Ovidiu — Constanța

Unui critic

Cînd vorbești de epigrame
Le consideri «prea ușoare»
Tu ai vrea, pe cit se pare,
Niște... epikilograme.

ION GIONEA

Unui sculptor nepoliticos

Cioplești mereu, cioplești de zor
Ca să devii nemuritor,
Dar tu cuprins de-al artei foc
N-ai cînd să te cioplești deloc.

NICOLAU T. ȘT.
Brașov

EPITAFURI

Unui poet

Ai dispărut de pe acest drum,
Dar sperî c-o să apari... postum.

MUNTEANU MIRCEA
Cluj

Unui actor

El «murea» mereu în piese
«Înviind» apoi precis.
Acum stă fără să-i pese
Că nu-i strigă nimeni bis.

D. MAZILU

Unuia care lua șperț

Sub o schelă, stînd proșap
I-a căzut o birnă-n cap.
Dormi în liniște, amice,
Că erai deprins... «să-ți pice...»

ȘT. B.

Unui superficial

Despre el se poate spune
Că, acoperit cu prund,
Are-acum condiții bune
Să gîndească mai... profund.

PUIU VIDA
Satu-Mare

Unei vorbărețe

Nu mai scoate un cuvînt
Și mă-ntreb nedumerit
Oare tace c-a murit
Sau că-i singură-n mormînt?

GR. LUPESCU

Unui frizer care lua bacșiș

Iarba-ar tunde-o de pe el
Dar nu ia bacșiș de fel.

La mormîntul unui farsor

Farse ne-a făcut, ne-a spus,
Dar acum și noi l-am... dus.

Unui invidios

Stă în groapă numai os
Căci invidia... l-a ros.

La mormîntul unui decedat ina-
ntea ei.

Te-ai convins acum în fine
Că nu sînt mort... după tine?

I. NEGREANU

Unui infumurat

În ultimul lăcaș l-au pus
Cum îi plăcea: cu nasu-n sus.

SEXTIL I. CRĂCIUN
Cluj

Unui umorist

Văzînd cum se transformă-n humă
Și-a zis: aicea nu-i de glumă...

Unui fotbalist

Ar vrea ce-n viață n-a dorit
Ar vrea să fie-nlocuit...

Ing. POPESCU MIRCEA

Cum începe de mă lasă

Pericle Ciumete s-a trezit într-o bună dimineață, vorba vine bună că numai bună n-a fost, cu niște dureri ascuțite în partea dreaptă a abdomenului. Soția lui, Ileana, care nu prea îl văzuse bolnav pînă atunci, l-a privit mirată:

— De ce gemi, dragă?

— Mă doare aici, în dreapta! a scîncit Pericle.

Dar dînsa l-a liniștit.

— Ei, lasă că nu-i nimic! Du-te la serviciu și o să-ți treacă!

N-a prea înțeles Ciumete de ce va trebui să-i treacă dacă o să se ducă la serviciu. El se gîndea că dimpotrivă. Totuși a încercat să se dea jos din pat ca să se îmbrace. N-a putut.

— Cheamă doctorul, Ileanuțo, că dau în primire!

Ea s-a speriat. După vreo două ore a apărut medicul de la policlinică.

— Unde te doare, tovarășe Pericle?

— Acum parcă, parcă m-a mai lăsat. Uite aici, în dreapta!

— Desfă pijamaua nițeluș! Așa! Ia să te palpăm noi puțin... Așa... aici...

— Nu...

— Aici? Aici?

— Aoleu!... Acolo!

— Da, făcu medicul. Poate fi și apendicită, poate fi și altceva... Stai liniștit în pat, ții regimul ăsta și iei medicamentele astea...

După ce a plecat medicul, pe Ciumete l-au apucat iar durerile. L-au ținut vreo oră. Nevastă-sa Ileana a telefonat unei mătuși și exact după trei ore mătușa Elvira a apărut cu alt medic.

— Stai cuminte, Pericle, că dumnealui te face bine... Ne îngrijește de cinci ani...

Medicul s-a așezat pe marginea patului lângă bolnav.

— Unde vă doare?

— Acum m-a mai lăsat. Aici în dreapta mă ia cînd încep.

— Ia desfă mata pijamaua... Așa...

Și a început să-l apese.

— Aici?... Aici?... Aici?

I-a dat același tratament ca și primul medic. Dar după ce a plecat, pe Ciumete l-au apucat durerile iar. Și tocmai cînd erau în toi a picat colegul lui de la birou, Atanasie...

— Ce ai, Pericle?

— Mă Atanasie, uite mă doare iar de mă ia dracu!...

— Și ce doctor ai chemat?

— Ce vă miră? E maestrul. Lucrează la interiorizarea operei!

Desen de A. POCH

— Doi!

— Spanac! Lasă că ți-l chem eu pe al meu. E fantastic!

Atanasie a dat un telefon și, după amiază, a apărut doctorul lui. Pe Ciumete îl lăseseră durerile.

— Unde zici că te doare?

— Uite, aici în dreapta... Dar acum nu...

— Stai că vedem noi...

Și a început să-l frămînte și ăsta.

— Aoleu! făcu Pericle.

— Asta-i! Eram sigur.

Și i-a prescris același tratament pe care Pericle îl urma după indicațiile primului medic. Dar după ce a plecat, durerile au reînceput.

— Pe cine să mai chem? se frămînta îngrijorată soția lui Pericle.

— Pe nimeni! zberă Pericle. Tu nu vezi?

Cum începe de mă lasă, vine altul de m-apasă!

— Ce știi tu? făcu ea. Totdeauna ai fugit de medic!

Și a chemat pe unul recomandat de o vecină. A venit a doua zi dimineața. Pericle dormise și nu avea dureri. Cînd a văzut intrînd al patrulea medic, Pericle Ciumete a îngălbenit.

S-a așezat și ăsta pe marginea patului.

— Unde aveți dureri?

— Aici!

Dar Pericle n-a mai arătat locul cu pricina. A arătat în partea ailaltă, în stînga. Așa că apăsările n-au mai avut efect. Cu ceilalți trei medici ce-au urmat (pe care i-au adus: unul părinții, al doilea frate-său și al treilea șeful de serviciu), Pericle a procedat la fel. Primului i-a spus că-l doare la ceafă, celui de al doilea la gleznă și celui de al treilea în coaste.

Așa se face că ultimii trei medici l-au făcut pe Ciumete sănătos.

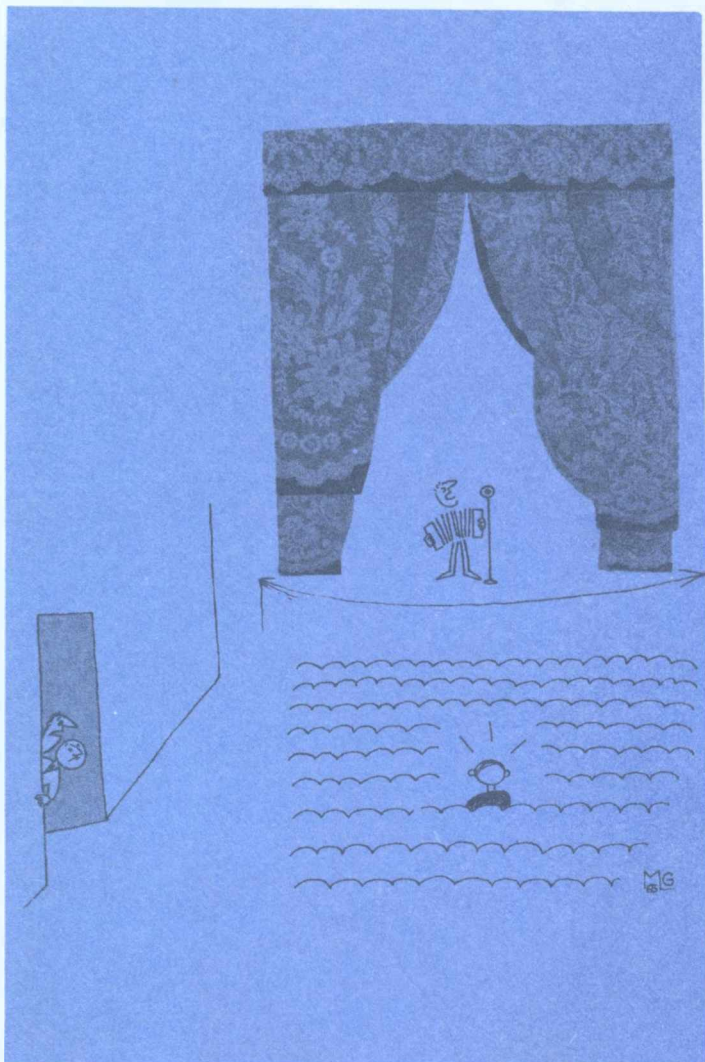
— Am urmat un tratament grozav! le-a spus Ciumete colegilor de birou! Să-l urmați și voi, băieți, cînd vă aduc neamurile prea mulți medici!

— Și care-i tratamentul, Ciumete?

— Păi e simplu: cînd te doare apendicele,

La casele de cultură din unele stațiuni balneo-climaterice nu se organizează programe atractive și variate.

— A venit și astăzi!
— O fi de la «Urzica»...

Desen de GROSU MIHAI

I. A V I A N

DE LA O TREC

Viața doctorului Inocențiu Mărgărit este dominată de două pasiuni: Bobby și țigările «Snagov». Ultima pasiune aparține unei date mai recente și se rezolvă contra sumei de lei 8, aruncată pe teigheaua tutungiului. Cea dintâi pasiune, Bobby, are o vechime de aproximativ 17 ani și a luat ființă o dată cu nașterea primei și celei din urmă progeneruri a medicului ortoped Inocențiu Mărgărit. Chiar din primele săptămâni Inocențiu, cu ochiul sigur și expert al medicului, a observat la proaspăta sa odraslă simptomele unui geniu, ale unui viitor Einstein, ce-i drept, în germene deocamdată. Pe parcurs, nu se știe din ce pricini, poate din cauza anilor secetoși, firavele mlădițe ale genului s-au veștejit ca floarea de dovleac fără ploaie. La examenul din clasa a XI-a genul s-a ofilit cu totul pe linie de limbă și gramatică română.

În toamnă, situația s-a restabilit întrucitva datorită unor evenimente neprevăzute. Primo: la corigență, întârziatul Einstein s-a descurcat oarecum la teză, și secundo: în drum spre examenul oral o întâmplare fericită a scos în calea profesorului de limbă română o coajă de portocală. Deși portocala, datorită complexului de vitamine, are proprietatea să pună oamenii pe picioare, pe ghinionistul profesor l-a pus la pământ. A urmat o fractură, un ghips și un tratament ortopedic, inițiat și supravegheat de Einstein-tatăl.

Medicația a avut efecte uluitoare atât asupra piciorului cât și asupra cunoștințelor de limbă și gramatică română, etalate la oral de firma «Ortoped Inocențiu et fiul».

Domeniile în care Bobby și-a găsit într-adevăr vocația, stimulat de privirile înțelegătoare și de ajutoarele bănești ale tatălui (o adevărată casă de ajutor reciproc familial), au fost artele frumoase: twistul și hully-gully. Aceste arte l-au supus la un extenuant efort cerebral, transferat în cazul de față la membrele inferioare.

- Copilul are ureche muzicală! susținea tata.
- Să-și trăiască viața! completa mama.
- Pramatia! adăugau vecinii.
- Invidioși! rectifică tata.
- Ține, Bobișor, doi poli! adăuga mama.
- Un sutic, mamă! rectifică Bobby.

Și din replică în replică, Bobișor începu să rectifice și orele de sosire în cuibușorul matern. Ce să-i faci! Urechea muzicală... Ea îl reținea pînă după miezul nopții la diverse recitaluri la care își dădeau concursul două magnetofone două! Lucrurile s-ar fi oprit aici, firește, dacă puilul ar fi avut o singură ureche muzicală. Dar puilul avea două.

CUTIA PANDOREI

MĂGARUL

Știi pentru ce adesea mă iuu unii-n răs-păr?
Că mi-e cumnat catîrul sau calul că mi-e văr.
Așa gîndește veșnic măgarul. Bunăoară
El crede că tot răul îi vine... din afară.

VULPEA

De cînd e tigrul șeful junglei cică
Salută vulpea orișice... piscică.

CALUL

Ilustrul viorist nu vrea să creadă
Că l-am creat c-un smoc de păr... din coadă.

MORALA ȘI FABULA

Ce curios! În viață ca și-n carte,
Ne leagă strîns exact... ce ne desparte.

AUREL IORDACHE

Transportul legumelor și zarzavaturilor în piețele de desfacere trebuie făcut fără întârziere spre a se evita pierderile.

«SOLUL»

Laprozar

ARDEIUL: — Pregătește-te că vine camionul! Pe mine m-au trimis înain
că sînt mai... IUTE!

Desen de AL. CLENCIU

he muzicală

Una mai muzicală decât cealaltă. Și mai avea și două picioare. Tot muzicale. Și și-a găsit și câteva prietene în ultimul hal de muzicalitate. Adevărat că ele nu solfegiau arpeggiul, conform vechilor canoane: do-mi-sol-do, ci foloseau o variantă mai concretă: Bo-by-șor — dă-mi... Și fredonau atât de gingaș încât Bobișor le transmitea prin virament procente serioase din ceea ce primea tăticul la spital sau la policlinica cu plată...

În definitiv nici o muncă nu se prestează fără plată. Chiar dacă nu ești medic... Doar și proverbul spune: dragostea trece prin stomac. La Bobby dragostea trecea pe la «Bijuteria» și pe la «Consignația». «Prin stomac» îi suna prea vulgar... Mde, ureche muzicală.

Avea el ureche muzicală, dar, susțineau profesorii, avea din nenorocire o ureche total negeografică, neistorică, nematematică și nebotanică. Cu alte cuvinte nemaiîntilnită!

- Lasă copilul să-și trăiască viața! susținea ortopedul.
- O să învețe când o fi pensionar reumatic, că altă treabă tot n-o să aibă atunci, adăuga jumătatea ortopedului.
- Nu 8, 9 și 10 aduc omului fericirea, adăuga ortopedul.
- Pramatia! adăugau vecinii, deși au mai adăugat-o o dată, fără nici un rezultat, mai sus cu câteva rinduri.
- Invidioși! rectifică mama. Du-te puiule la șosea și te plimbă.
- La Sibiu, mammy! rectifică Bobișor. Bucureștiul mă plictisește...

Pentru întâia oară chirurgul a ridicat sprincenele a mirare:

- La Sibiu? De ce? Cu cine?
- Cu școala? se interesă mama.
- De ce cu școala, mammy? Sint un preșcolar? Să-mi explice tanti profesoara prin fereastra vagonului: uite apa asta e un pîriu fiindcă-i mică, pîriul ăsta e un rîu că-i mare, și rîul ăsta e Oltul, c-ășa se numește... Zău, taty! Am împlinit 17 ani! La vîrsta mea alții poartă cioc și eu, mototolul, nu trag nici două «Litorale» pe zi!...
- Cine mai pleacă în excursie?
- Plecăm în colectiv să vizităm muzeul Brukenthal.
- Prin O.N.T.?
- Nu, prin Gigi. Băiat serios. Cu prestigiu. Poartă și ochelari fumurii. Zău, taty, vrei să-ți cad în genunchi, mammy?

Sprincenele ortopedului, ridicate timp de două minute, s-au lăsat ostenite și înțelegătoare:

- Bine, sint de acord.
- Tăticule, dar fără patru sutare nu pot fi eu de acord... Hotel, mîncare, intrare la muzeu, trenul dus și întors...

Trenul l-a costat cel mai puțin. Numai dus, că de întors s-a întors pe cheltuiala tăticului. Prima rată de patru sute o cheltuise pe plan local.

Se întimplase că intirziatul Einstein, cel suferind de ureche muzicală, în loc să viziteze Brukenthalul cu vechile sale exponate, a nimerit într-un muzeu cu exponate mai contemporane: twist, orchestră, antren pină dimineața. E drept că n-au ăpsit nici exponatele mai vechi: de Drăgășani și Murfatlar. Apoi au trecut la exponatele din inventarul restaurantului. Twist au făcut din ele!... A intervenit responsabilul, apoi responsabilul și ospătarii, după aceea responsabilul, ospătarii și clienții.

A doua zi au intervenit părinții chemați telefonic să-și ridice odrasla și cioburile.

Ortopedul, mai palid ca de obicei, și-a fulgerat feciorul cu priviri necruțătoare, s-a repezit la el zvirlindu-i fără milă în obraz:

- Bobby dragule, de ce îl necăjești pe taty?
- Dintr-un ungher mai îndepărtat, indurerata mammy izbucni:
- De ce-l cerți? N-a omorît pe nimeni. Lasă-l să-și trăiască viața, băiatul.

— Să și-o trăiască, rosti neînduplecat taty, să și-o trăiască, dar nu aici la Sibiu. Lingă noi! La București! Sub ochii noștri! D-ai-a i-a dat dumnezeu părinți...

Pisica

25 mai a.c.

Iubită tovarășă redactor,
Din surplusul inimei mele vă expediez aceste versuri personale care e dedicate exclusiv dv. care sînteți cea mai talentată scriitoare din țara noastră.

Omagiu'

O, tu care ești ca o zîină
Cu stiloul în mînă
Fii slăvită în continuare
De cititori și cititoare

Că cu talentul tău mare
Cum e și de așteptat
Vei ajunge în mod sigur
La Premiul de Stat.

Un admirator anonim
COSTICĂ POPÎNDĂU

1 iunie a.c.

Mult prea stimată
tovarășă redactor,
Vă rog să-mi expediați de urgență ultima dv. schiță deoarece debitantul nostru e închis pentru inventar și vă fac colecție decupindu-vă oriunde vă găsec.

Cu profund respect,
COSTICĂ POPÎNDĂU

15 iunie a.c.

Scumpă și modestă
tovarășă redactor,

M-a mîhnit mult neprimirea schiței pe care am cerut-o, dar poate că sînteți o persoană modestă și de aceea strig din toată inima: moarte îngîmfării! Poate ar fi cazul să scoateți un volum fiind și timpul că și C.Hov tot așa a publicat la adînci bătrîneți și eu am adresat în sensul acesta o cerere către toate editurile ca o dorință din mase și din toată țara să vă citim în volum.

Cu multă stimă,
COSTICĂ POPÎNDĂU

20 iunie a.c.

Dragă tovarășă,

Alăturat vă expediez o schiță personală numită «Pisica», în care este vorba de problemele oamenilor muncii care nu se pot odihni pe casă, fiind asemenea ființe recalcitrante azi cînd și claxoanele respectă dreptul la odihnă al celor ce muncesc ca s-o publicați.

Aștept amabilul dv. răspuns,
COSTICĂ POPÎNDĂU

25 iunie a.c.

Scumpa mea,

M-a bucurat mult răspunsul tău și sînt de aceeași părere că pisica

pe acoperiș nu este semnificativă. Ai dreptate. O pisică neagră nu este semnificativă pentru că asemenea pisici e multe în toată țara și are un iz de misticism care nu mai există. De aceea am reprofilat animalul într-o nuanță albastră care se asortează cu nota critică din interior. Săptămîna viitoare mă reped pină la București ca să aflu verbal cînd o publicați.

Cu simpatie,
COSTICĂ POPÎNDĂU

1 iulie a.c.

Adorabilă duduie,

Mi-a părut rău că n-am avut fericirea să te cunosc fiind plecată pe teren, așa că florile le-am lăsat la serviciul de informații, unde am aflat, din vorbă în vorbă, vîzînd și o caricatură pe pereți, că ești foarte frumoasă. De ce nu joci într-un film? Eu am și făcut o propunere în sensul acesta la Cinematografie ca un strigăt al maselor personal și aștept să-mi comunici cînd va apare «Pisica».

Același și mai înfocat admirator,
COSTICĂ POPÎNDĂU

15 iulie a.c.

Dragă maestră,

Cît simț de observație ai! Desigur că nici de data aceasta pisica

nu este destul de semnificativă și de aceea i-am tăiat coada. Consider că lipsa cozii are un sens în plus, arătînd că au mai existat unele încercări de stîrpire a răului, aruncînd cu o joardă după ea, care violență nu este îndeajuns atîngînd-o numai în final și nu în întregul ei. De aceea am încheiat schița și cu o cugetare: «Să stîrpim răul de la rădăcină», așa avînd un accent mult mai combativ. Sper că în numărul viitor să o văd publicată.

Al tău admirator pe veci,
COSTICĂ POPÎNDĂU

1 august a.c.

Ascultă epigoano,

Cum adică *toată* schița nu e semnificativă și pisica e minoră, cînd am scris clar la pagina 2, rîndul 8, că e vorba de o pisică adultă fiind la a treia serie de pisoi nelegitimi?!?! Drept cine te crezi? Află că nu e nimic de capul tău și faci pe epigoana după toți maestrîi și prin cine știe ce propetele ești acolo unde ești. Numai ca să publici tu toate aiurelile respingi pe oamenii muncii care debutează din invidie neprincipială care este cu totul nejust în mediul nostru actual. Mai ai pretenția să scoți și un volum cînd tot ce scrii e niște prostii că și C.Hov cred că nu le citește altminteri și-ar trînti un articol să-ți meargă fulgii. Și dacă vrei să știi că în caricatura de pe pereți ești ca o sperietoare și cum zicea și omul de la «Informații» suferi de colită și mîninci numai iaurt și mai vrei să joci și în film de nu-ți vezi lungul nasului. Cînd Brigit Bardou nici nu se compară. Se vede că fiind și bătrînă la 30 de ani faci crescătorie de pisici și de asta ai respins pisica mea critică avînd interese personale și cocoloșeli.

Află că și-am făcut reclamație la Uniunea Scriitorilor din sinul maselor ca să te înveți minte cum să te porți cu debutanții care scriu despre oamenii muncii care suferă de neliniște din cauză de zgomot animalier.

Nu mă las pină nu te zbor, invidioas-o!

Adio și o să mai auzi de mine,

COSTICĂ POPÎNDĂU

Unele sifoane produse de I.O.I.L. Tg. Mureș au garnitura slabă din care cauză umplerea se face greu.

— Mai repede, leneșilor, că acum vă pun să umpleți sifoane produse de I.O.I.L. Tîrgu Mureș!

Autoritățile franchiste denumesc mișcarea populară crescândă pentru libertăți «rebeliune armată continuă».

— Unii «rebeli» sînt bine înarmați cu... cretă și continuă să scrie lozinci pe ziduri!...

Desen de V. TIMOC

EVENIMENT L I T E R A R

Societatea scriitorilor portughezi a decernat, nu demult, premiul său anual unui autor care se numește Mandino Vieira, pentru romanul său «Luanda». O astfel de premiere e un eveniment curent în lumea literară de pretutindeni și urmările sînt de obicei apariția unor articole în care e analizată lucrarea distinsă, tipărirea ei în câteva ediții etc.

La Lisabona, consecințele au fost însă mai originale. La câteva ore după decernarea premiului, ministerul de interne a emis un ordin prin care Societatea scriitorilor era dizolvată. Reacția critică a ministrului s-a dovedit astfel mai promptă decît a oricărui cronicar literar.

Poliția portugheză a demonstrat, la rîndul ei, că nu rămîne indiferentă față de succesul unui romancier. Imediat după emiterea ordinului de către șeful lor, cîteva zeci de agenți în civil au pătruns în sediul Societății scriitorilor spărgînd ușile și geamurile, distrugînd mobila, confiscînd sau dînd foc arhivei, cu alte cuvinte comportîndu-se ca niște adevărați iubitori de beletristică.

Cărei cauze se datorește această entuziastă operativitate a autorităților față de un premiu literar? Motivele sînt cîteva: Mai întîi, autorul premiat este negru. În al doilea rînd, e originar din Angola. În al treilea rînd, e suspect politic. În al patrulea rînd (care e consecința celui de-al treilea) e închis din 1963 în temnița din Isola Triste (semnificativ nume, nu-i așa?), unde mai are de petrecut un fleac de alți doisprezece ani. În al cincilea rînd, romanul său se ocupă de raporturile dintre colonialiștii portughezi și populația din Angola, fără să menționeze marile binefaceri pe care le-au adus ocupanții salazariști acestei țări africane.

Prin urmare, motive berechet! Obrăznicia confrăților din Lisabona ai lui Mandino Vieira trebuia neapărat pedepsită. Agențiile de presă arată că scriitorii portughezi au protestat împotriva dizolvării societății lor și a devastării sediului acesteia. Dar n-au dreptate. După cît se pare, poliția are de gînd să reunească pe mulți dintre ei într-un sediu pus la dispoziție în mod gratuit de către stat. E un loc la adăpost de orice risc deoarece are uși de fier și zăbrele la ferestre.

N. AURELIU

NEFERICITA — IDEE —

S.M.T.-ul Frumușica, raionul Hirleu, și-a cumpărat o motocicletă ca mijloc de transport rapid necesar celor care controlează brigăzile aflate pe cîmp. Fericită idee. Partea nefericită a ideii a fost atunci cînd această motocicletă, pe numele de familie «M. 72», a avut nevoie de reparații capitale!

Motocicleta «M. 72» — proprietatea S.M.T.-ului Frumușica — a fost expediată frumuseț la cooperativa «Tehno-Casnică» Brăila, care i-a asigurat pe cei în cauză că reparația va fi efectuată în doi timpi și cîteva bujii. Și S.M.T.-ul Frumușica a început... să aștepte.

Raportată la viața medie a unei motociclete, așteptarea n-a fost prea lungă... Un an! Apoi, bombardată cu nenumărate adrese, cooperativa brăileană s-a decis... să răspundă! Ce anume? Că mult a fost, puțin a rămas! Nu din motocicletă, ci din timpul de așteptare. Că n-au avut piese, că n-au avut vreme. (N-au avut decît birocrație).

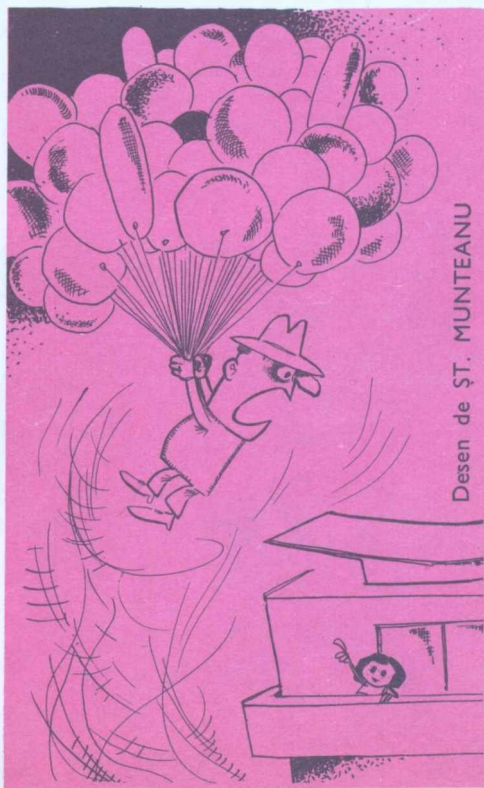
Și, fiindcă mijlocul de locomoție stătea în continuare la Brăila ca paralizat, S.M.T.-ul Frumușica a făcut alte demersuri!

Ufff!... acum, în sfîrșit, motocicletă va fi reparată, sperau frumușenii, adică cei din Frumușica. Aș! au mai trecut încă patru luni și, văzînd că motocicletă «M. 72» a intrat într-o cursă cu ghinion... păgubașii au mai trimis o adresă la Brăila, cerînd să li se răspundă în ce stare se află motocicletă. Asta a fost în primăvară. Dar cooperativa brăileană n-a fost în stare nici să repare nici să... răspundă! A tăcut ca un motor stins!

Cum povestea asta cu motocicletă se pare că nu are sfîrșit, credem că n-ar strica dacă «Tehno-Casnică» din Brăila și-ar face o serioasă auto-critică.

Iar noi am anexa-o ca ataș...

VALERIU FILIMON

Desen de ȘT. MUNTEANU

— Uite mamă cîte baloane a cumpărat tata!

Vărul, apă nu se face

Dramatizare după proverbul «singele apă nu se face! »

TABLOUL I

IONIȚĂ: (de la C.T.C.) Gavrilă, asta se cheamă rebut, nu piese! Astea-s repera?

GAVRILĂ: (de la producție) Ioniță, să fim cuviincioși cu repera. Nu uita că acum te afli în fața unui metal prelucrat de mintea omenească.

IONIȚĂ: Dar nefinisat cum trebuie. Mie nu-mi plac piesele astea. Se resping.

GAVRILĂ: Aici nu e vorba de ce-ți place ție sau mie. Se impune să fim obiectivi. Iar dacă piesele au anumite asperități, află că ele sînt inerente vieții. Mai mult chiar, tu crezi că, dacă ai privi de aproape globul terestru ți-ai da seama de rotunjimea lui?

IONIȚĂ: Ce vrei să spui cu asta?

GAVRILĂ: Că repera... și globul trebuie privite de la distanță... Mi-e teamă, Ioniță, că ești deformat profesional. Hai, termină recepția mai repede că te așteaptă copiii acasă. Și apropo, nu uita, după fiecare masă, dă copiilor cît mai multe dulciuri!

IONIȚĂ: Fac recepție cum vreau eu, nu cum vrei tu.

GAVRILĂ: Foarte bine, dar de ce vrei s-o faci cum vrei tu?

IONIȚĂ: Așa îmi place mie. Există anumite norme. Cît despre piesele astea, află că nu-mi plac. Arată rău!

GAVRILĂ: Dar ce, mă, reperul e femeie să-ți dai părerea dacă arată bine sau rău, dacă e blondă și i-ar sta mai bine brunetă și tapată? Să fim serioși, Ioniță.

IONIȚĂ: Tocmai d-aia. Îți resping piesele care nu-mi plac.

GAVRILĂ: Așa? Bine, eu fac contestație. Ești surmenat. În loc să-ți faci plăcere un film, o plimbare în aer liber, ai început

să-ți cauți plăceri în privitul reperelor?

TABLOUL 2

DUȚU: (șef serv. C.T.C.) Aveai treabă cu mine, Gavrilă?

GAVRILĂ: Da, Dușule... Vestea că ai fost numit șef la C.T.C. mi-a provocat, ca să zic așa, o protuberanță sufletească imensă și plăcută. Mi-am zis: «Da! Dușu e omul potrivit! Și deștept, și capabil și obiectiv!» În plus ești și filatelist, nu?

DUȚU: Nu.

GAVRILĂ: Nu-i nimic, că asta tot n-are nici o legătură cu piesele. Am ținut să te felicit din toată inima pentru noua ta funcție.

DUȚU: Mulțumesc!

GAVRILĂ: Îți dai seama, Dușule? Ești primul văr din neamul nostru, șef la C.T.C. Eu văd în asta spada destinului care va tăia nasul lui Ioniță.

DUȚU: Ce-ai cu Ioniță?

GAVRILĂ: Nu-i plac repera. Și din cauza asta le respinge fără să le cerceteze în ansamblul global al eului lor. Înțelegi ce vreau să zic că doar mi-ești văr.

DUȚU: Nu înțeleg.

GAVRILĂ: Dar e limpede: vreau ca de aici înainte să faci tu recepția pieselor lucrute de mine. Dar o recepție ca între rude, că vorba aia, vărul apă nu se face.

DUȚU: Și cum arată o recepție d-asta?

GAVRILĂ: Foarte simplu: prin sondaj din grămadă. Eu fac grămezi de cîte 100 de piese, iar tu tragi una din grămadă. Dacă e bună, aplici stampila C.T.C. pe toată grămada.

DUȚU: Și dacă nu e?

GAVRILĂ: Mai tragi o dată, că încercarea moarte n-are, pînă cînd dai de una bună.

DUȚU: Asta-i recepție a la loz în plic.

GAVRILĂ: Da', dar tu cînd o faci

mi-ești întii văr și deabia pe-urmă șef la C.T.C.... Trebuie să mă ajuți, Dușulică! Un văr cu suflet nu-și refuză vărul la recepție. Haide, promite-mi!

DUȚU (după o pauză) Bine, îți promit.

TABLOUL 3

DIRECTORUL: Tovarășe Gavrilă, vrei să-ți citești procesele-verbale întocmite de Dușu la recepție?

GAVRILĂ: Inutil, tovarășe director. Tovarășul Dușu e sprijinul meu în muncă. Și nu face să contest ce scrie el în procesele-verbale.

DIRECTORUL: Tovarășe Gavrilă, ai crescut în ochii mei.

GAVRILĂ: Creștem cu toții, tovarășe director.

DIRECTORUL: Pînă acum ai fost într-un permanent conflict cu C.T.C.-ul. Dar de cînd recepția o face Dușu, dumneata n-ai mai făcut nici o contestație. Ba nici nu asisti la recepție.

GAVRILĂ: M-am maturizat, tovarășe director.

DIRECTORUL: Te felicit! Și sper că prin ajutorul lui Dușu te vei îngriji nu numai de realizarea cantitativă a planului, ci și de calitate.

GAVRILĂ: Ci și de, cum spunei dumnea-voastră, tovarășe director. Și-acum dați-mi voie să mă retrag. Mă așteaptă calitatea.

TABLOUL 4

GAVRILĂ: Mulțumesc, Dușule. Mulțumesc că avem același arbore genealogic. Am fost adineauri la director.

DUȚU: Și... nu-mi porți pică?

GAVRILĂ: Pentru ce? Doar mi-ai promis să mă ajuți, iar directorul mi-a spus că am crescut în ochii lui.

DUȚU: Asta pentru că n-ai făcut contestații la procesele mele verbale prin care semnalai creșterea procentului de rebuturi.

GAVRILĂ: Cum creștere, Dușule? Creștere? D-aia mi-ești văr?

DUȚU: Eu am făcut recepția ca la carte.

GAVRILĂ: Ca la carte?! Și arborele genealogic unde e? Ai uitat că te-am hrănit ca o doică devotată?

DUȚU: Tu? Cînd asta?

GAVRILĂ: Nerecunoscătorule! 35 de minute ți-am dat să măninci semințe de dovleac la meciul cu Turcia. Canibalule!

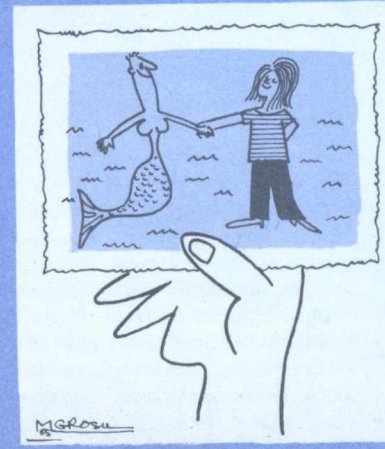
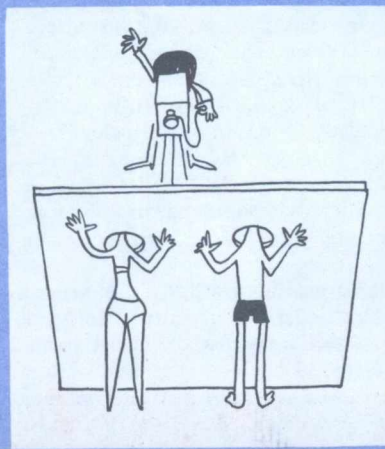
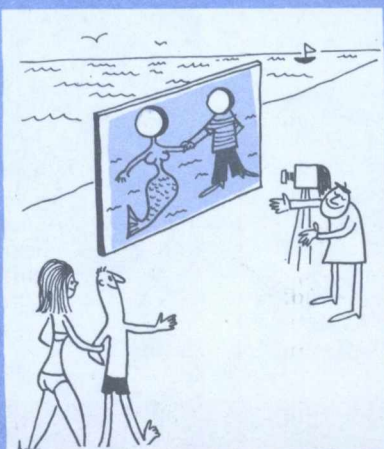
DUȚU: De ce-mi spui canibal, vere?

GAVRILĂ: Pentru că mi-ai mîncat prima. Și o dată cu ea și creanga genealogică. Din clipa asta nu-ți mai sînt văr.

VASILE RĂDULESCU

(31)

PĂTANIILE
LUI PĂTITU

Desen de GROSU MIHAI

RĂBOIUL URZIGII

NOUA MODĂ LA BĂRBAȚI

Prezentăm ultima noutate în materie de modă masculină.

Noua modă, la bărbați, e să se poarte haine... cusute bine și la timp.

La croitoria pentru bărbați a cooperativei «Infrățirea» din Piatra Neamț era însă o modă... veche: să fie aminați clienții cu lunile, făcându-li-se pină la urmă și lucru de proastă calitate.

Pe cetățeanul Nemțeanu Corne-

liu, responsabilul Ciobanu Nicolae l-a purtat pe drumuri, pentru confecționarea unui costum, timp de peste cinci luni, stricându-i pină la urmă și stofa.

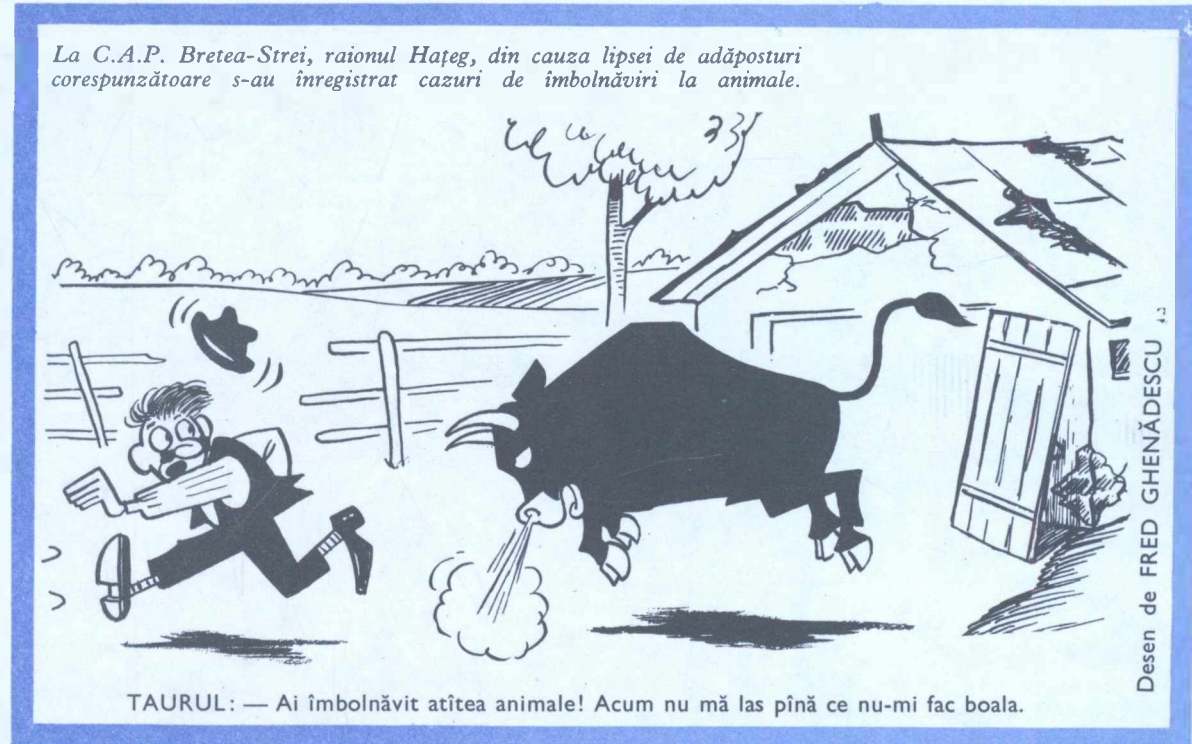
Urmarea: conducerea cooperativei, după repetate reclamații pentru isprăvi similare, l-a scos pe tovarășul Ciobanu din funcția de responsabil al croitoriei.

Totodată, fostul responsabil a trebuit să plătească cetățeanului Nemțeanu contravaloarea stofei ce i-a stricat, rămânind clientul cu banii, iar croitorul cu stofa.

Așa că, de unde pină la această pățanie tovarășul Ciobanu Nicolae nu dovedise însușiri de bun croitor, acum se poate spune despre dînsul că are... stofă.

HAI CU NUNTA!

Tovarășul Cotuțiu Pavel, electrician la IRIL Bistrița (regiunea Cluj) și membru al brigăzii artistice de agitație a numitei întreprinderi, ne relatează originala «ospitalitate» de care s-a bucurat brigada în satele Albești și Dipșa (din ra-

TAURUL: — Ai îmbolnăvit atâtea animale! Acum nu mă las pină ce nu-mi fac boala.

ionul Bistrița), cînd s-a deplasat acolo să prezinte programe artistice.

La Albești, brigada a găsit căminul cultural ocupat. Directorul căminului închiriasse sala pentru o... nuntă. Brigada a fost nevoită să se producă într-o mică sală de clasă a școlii elementare din sat.

La căminul cultural din Dipșa a fost și mai și! Directorul Blaga Vasile închiriasse — tot pentru o nuntă — o încăpere de lingă sala de festivități, dar pentru că manifestarea brigăzii îi... deranja pe nuntași, iar ei nici nu mai aveau loc în încăperea vecină, au năvălit — țipînd și chiuind — peste brigadă, care a fost nevoită să-și întrerupă programul și să-și vadă de drum.

Sesizat, Sfatul popular al raionului Bistrița promite, în răspunsul său, în privința directorilor de cămine culturale abuzivi, sancțiuni... viitoare.

Pină atunci glăsuie prezentul. Adică acest nărav de a schimba destinația căminelor culturale, închiriindu-le pentru căsătorii, e un nărav de care respectivii directori

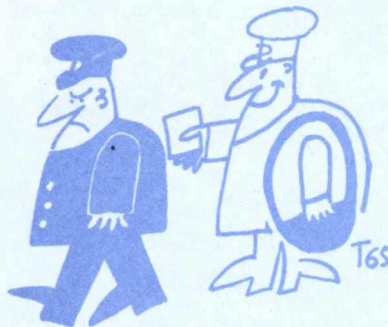
trebuie să... divorțeze.

ZILNIC... LA TREI ZILE

Factorul poștal Oprea Gheorghe

de la oficiul PTTR al orașului Roman avea sarcina de a distribui zilnic cetățenilor din cartierul Nicolae Bălcescu corespondența și ziarele la care aceștia sînt abonați. Dar el, comod, preda abonaților ziarele la cite... două-trei zile.

Pe aceste considerente i s-a desfăcut contractul de muncă. Această hotărîre i-a fost «distribuită» la timp: în aceeași zi.

Nu și-a distribuit-o el. I-a adus-o... alt poștaș.

CE ANUME N-O SĂ FACĂ

Inginerul Stepan Ion a funcționat, un timp, ca director și ca profesor la Grupul școlar Arad al Comitetului de stat al apelor.

Acum e profesor la Școala de meserii-Arad, din același oraș.

Ce anume o să facă tovarășul inginer Stepan Ion în noua sa funcție nu se poate ști.

Se poate bănui numai ce anume... n-o să facă:

— n-o să încaseze de la elevi diferite sume de bani pe care să le utilizeze în scopuri personale;

— n-o să se lase suplinat de salariații necalificați și să încaseze dumnealui, în mod necuvenit, valoarea orelor respective;

— n-o să sustragă din patrimo-

niul școlii diferite aparate și instrumente fără nici o formă legală.

— n-o să folosească mașinile instituției pentru excursii de agrement cu membrii familiei și cu diverse persoane străine de școală, modificînd apoi foile de parcurs;

— n-o să aibă atitudini indecente față de salariați și față de profesoare.

N-o să facă nimic din cele înșirate mai sus pentru că le-a făcut pe toate cînd a funcționat la Grupul școlar Arad al Comitetului de stat al apelor, care — pentru aceste fapte — a propus Ministerului Învățămîntului să-l scoată din respectivele funcții ca necorespunzător.

Și dacă, în acea împrejurare, a putut găsi la Ministerul Învățămîntului o direcție amabilă care l-a transferat și a putut găsi în Arad, la școala de meserii un om gentil care l-a angajat ca profesor, promovîndu-l apoi chiar diriginte, — nu se poate ști dacă ar mai avea, la o eventuală ananghie, asemenea noroace.

Fiindcă urciorul nu merge de multe ori la... Comitetul de stat

al apelor și cine s-a fript o dată cu... directorlicul, e prudent să sufle și în... dirigenție.

C. CRISTOBALD

INDOLENTUL

— Ce facem? N-are de gînd să se oprească!